

---

# Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

---

Palestra 15/4(160), 103

---

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

oraz do rozporządzenia o zespołach adwokackich przy uwzględnieniu postulatów zgłoszonych w dniu 4.III.1970 r. na posiedzeniu Sejmowej Komisji Wymiaru Sprawiedliwości oraz w sprawie przekazania do dnia 1.VIII.br. projektu planu terenowego rozmieszczenia adwokatów tudzież limitu etatów aplikanckich w roku 1972. Powyższe pismo postanowiono rozesłać do wszystkich rad adwokackich z prośbą o nadesłanie uwag i propozycji do 15 maja br.

## **ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO** **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

### UCHWAŁA

#### SKŁADU SIEDMIU SĘDZIÓW SĄDU NAJWYŻSZEGO

#### IZBA KARNA

z dnia 21 stycznia 1970 r.

VI KZP 23/69\*

I. Istnienie uzasadnionej wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa (ograniczenie zdolności rozpoznania czynu lub kierowania postępowaniem) albo w czasie postępowania karnego (ograniczenie możliwości skutecznej obrony) powoduje obligatoryjną obronę (art. 79 § 1 lit. c) i art. 80 § 2 k.p.k. z 1928 r. względnie art. 70 § 1 pkt 2 i 74 § 1 k.p.k. z 1969 r.) i potrzebę wydania przez biegłych lekarzy opinii o stanie psychicznym oskarżonego.

II. Obligatoryjna obrona trwa aż do prawomocnego zakończenia postępowania nawet wówczas, gdy biegli orzekli, że oskarżony jest w pełni sprawny psychicznie.

III. Rozpoznanie sprawy w sytuacjach opisanych w punktach I i II bez udziału obrońcy stanowi bezwzględna

podstawę uchylenia wyroku, którą z urzędu bierze pod uwagę sąd rewizyjny (art. 378 § 1 pkt d) k.p.k. z 1928 r. bądź art. 388 pkt 6 z 1969 r.).

IV. Sam fakt poddania oskarżonego badaniu przez lekarzy psychiatrów (art. 117 k.p.k. z 1928 r. względnie art. 183 k.p.k. z 1969 r.) nie jest równoznaczny z „uzasadnioną wątpliwością” co do jego poczytalności (art. 79 § 1 lit. c) k.p.k. z 1928 r. względnie art. 70 § 1 pkt 2 k.p.k. z 1969 r.); potrzeba zarządzenia badania psychiatrycznego może wyjątkowo powstać już wcześniej jedynie w celu sprawdzenia, czy taka uzasadniona wątpliwość w ogóle może zachodzić. W takiej wyjątkowej sytuacji udział obrońcy, choć pożądanym, nie jest koniecznym, a jego brak nie stanowi bezwzględnej przyczyny rewizyjnej.

\* Przedruk tezy z OSPiKA 1971, nr 2, poz. 36 (uchwała ta była ogłoszona w OSPiKA 1976 r, nr 5, poz. 103). Do uchwały głosem napisał Stanisław **W**al**t**o**s** (Red.).